

LBRIS

We know
books

SORAYA LANE

*FIICA
PIERDUTĂ
DIN ITALIA*

SERIA *FIICELE PIERDUTE*

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

PROLOG

Lacul Como, 1946

ESTEE

Felix băgă mâna în buzunarul hainei, iar Estee simți cum i se taie răsufarea.

– Estee, am cumpărat inelul ăsta a doua zi după ce te-am văzut pe scena La Scala, cu atâția ani în urmă, spuse Felix, ținând în mână cutiuța din catifea roșie. Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Voia atât de mult să îl vadă, voia să absoarbă strălucirea diamantului pe care îl alesese pentru ea... În schimb, întinse mâna peste a lui și-i închise blând degetele peste cutie.

„Încă este logodit cu alta.“

– Nu, șopti Estee. Nu e momentul potrivit. Vreau să mă ceri în căsătorie numai atunci când o să fii cu adevărat liber să faci asta.

Fără să-și mute o clipă privirea din ochii ei, Felix băgă cutia înapoi în buzunar.

– Pot să te întreb ceva?

Estee încuviință din cap.

– Desigur.

- Dacă te-aș fi cerut, ai fi spus da?

Lacrimile care lipsiseră mai devreme îi umplură dintr-odată ochii.

- Da, Felix. De o mie de ori, *da*. Ești tot ce mi-am dorit vreodată.

CAPITOLUL 1

Londra, prezent

Lily împinse ușa apartamentului, deschizând-o, și făcu un pas înăuntru, trăgând după ea geamantanul și geanta de voiaj.

- Am venit! strigă ea, închizând ușa cu piciorul în timp ce trântea bagajele pe podea.

Când nu primi nici un răspuns, mai făcu vreo câțiva pași privind în jur și își dădu seama că nimic nu se schimbase în cei patru ani în care fusese departe de casă. Aceiași pereți zugrăviți într-o nuanță de alb cald, aceleași perne umflate pe canapea, aceeași oglindă cu ramă aurită atârnată deasupra șemineului pe care erau înghesuite nenumărate fotografii înrămate.

Lily se opri să se uite la ele și își văzu propriul zâmbet larg radiind în cele mai multe. Întinse mâna și atinse fotografia cu tatăl ei și-i mângâie fața cu degetul mare, apoi trecu la cea cu mama ei și își dădu seama cât de dor îi fusese de ea.

Se duse în bucătărie, știind din instinct că mama ei nu era acasă, fără să fie nevoie să mai caute. Văzu un bilet pe băncuță și întinse mâna după el. Se sprijini de blat în timp ce ochii îi treceau repede peste cuvintele scrise.

De-abia aștept să te văd, scumpo, dar am hotărât să-mi petrec următoarele săptămâni în Italia, fiindcă vremea e atât de frumoasă acum. Ne vedem acolo?

Cu drag, M.

Lily râse și lăsă biletul să-i cadă dintre degete.

„Și eu care mă așteptam la o mare reuniune după atâta vreme! Iar ea s-a dus în Italia!“

Dar nu o putea învinovăți. Fusese nevoită să-și construiască o viață proprie, fără singura ei fiică, după ce Lily plecase în alte țări. Și era încântată că mama ei era fericită.

Văzu o grămadă de plicuri nedesfăcute aruncate lângă prăjitorul de pâine și întinse mâna spre ele, așteptându-se să fie pentru ea. Găsi câteva adresate mamei ei, însă cel de la fundul grămezii îi atrase atenția.

Către moștenitorii Carmellei Rhodes.

Lily răsuci plicul între degete, întrebându-se de ce oare mama ei nu deschisese un plic adresat moștenitorilor buniciei ei. Observă ștampila oficială a unei firme de avocatură și își strecură unghia sub partea sigilată, hotărând să arunce o privire. Căscă – diferența de fus orar după zborul de 22 de ore începea să o afecteze. Probabil că era aproape miezul nopții acolo unde trăise până acum, așa că nu era de mirare că se simțea obosită.

*Către cei interesați,
cu privire la moștenirea Carmellei Rhodes.*

Prezența dumneavoastră este solicitată la birourile Williamson, Clark & Duncan, în Paddington, Londra, în data de vineri, 26 august, la ora 9.00, pentru a primi un obiect lăsat moștenitorului. Vă rugăm să luați legătura cu biroul nostru pentru a confirma primirea prezentei scrisori.

Cu stimă,

John Williamson

Lily își frecă ochii și mai citi o dată cuvintele. Bunica ei murise pe vremea când ea era încă adolescentă, cu mai bine de zece ani în urmă, și se simțea ciudat să-i vadă acum numele. Se simți străbătută de un fior. Își adorase bunica. Fusese una dintre cele mai iubitoare și bune femei pe care le cunoscuse vreodată și își dădu seama, cu un sentiment de vinovăție, cât de mult trecuse de când nu se mai gândise cu adevărat la ea, în comparație cu cât de des se gândea la tatăl ei. Zâmbi, amintindu-și vizitele pe care i le făcea, cât de des stăteau împreună la soare, bând ceai, în timp ce Lily îi povestea despre toate problemele ei de adolescentă.

Scoase telefonul mobil și trimise repede un mesaj avocatului, cerându-i mai multe informații.

„Trebuie să fie o încurcătură. Aș ști dacă a rămas ceva nerezolvat în legătură cu moștenirea ei, nu?“

CAPITOLUL 2

Lily deschise ochii. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama unde era – tavanul alb și înalt îi fusese nefamiliar în primul moment, înainte să se ridice pe coate.

În cele din urmă își coborî picioarele peste marginea patului și își trecu degetele prin păr, încercând să-l descâlcească. Încăperea era cufundată în întuneric. Singura lumină pătrundea din hol – unde, în mod evident, uitase să o stingă – și, când se uită la ceasul de lângă pat, își dădu seama că dormise ore întregi. Era aproape 4.00 dimineața, ceea ce însemna că dormise aproape toată ziua și cea mai mare parte din noapte. Și nici măcar nu se simțea mai bine – era chiar mai amețită decât atunci când pusese capul pe pernă.

Se duse la baie și își stropi fața cu apă, privindu-se în oglinda ovală de deasupra lavoarului. Fără machiaj, se vedea că puntea nasului și pomeții obrazilor îi erau presărați de câțiva pistrui discreți – mulțumită soarelui necruțător din Noua Zeelandă, unde trăise și lucrase în ultimii ani. Își atinse pielea cu vârful degetelor și zâmbi – îi plăcea cum arăta bronzată. În combinație cu părul lung, negru și mereu răvășit, arăta acum mai mult a hippy de plajă decât a domnișoară de oraș. Și îi plăcea și asta. Era tot ea, doar că mai relaxată. O versiune a ei pe care o găsisese

după ani buni și la care nu voia să renunțe doar pentru că se întorsese acum acasă, la Londra.

Lily își ridică părul lung și negru și-l răsuci într-un nod în vârful capului. Se duse apoi în bucătărie să-și caute telefonul și îl găsi pe blat, acolo unde îl lăsase. Își verifică e-mailurile și găsi unul de la un fost coleg, însoțit de o fotografie a podgoriei la care lucrase – strugurii erau acoperiți cu plasă și iarba pudrată cu brumă albă. Zâmbi, imaginându-și că era din nou acolo, că-și lua cafeaua de dimineață când se deschidea restaurantul, că privea șirurile nesfârșite de viță-de-vie care se întindeau cât vedeai cu ochii. Lily oftă. Poate că ar fi trebuit să rămână în Noua Zeelandă în loc să accepte postul de vară din Italia, dar își spusese întotdeauna că trebuia să capete cât mai multă experiență din cât mai multe regiuni diferite, înainte să se stabilească într-un loc anume.

Se întoarse la cutia poștală, privind mesajele ca să vadă dacă era ceva interesant, și constată că primise un răspuns de la firma de avocatură.

Dragă Lily,

Vă mulțumim că ați luat legătura cu noi. Suntem conștienți că mesajul pe care vi l-am trimis ar putea părea misterios, dar considerăm că cel mai bine ar fi să discutăm personal detaliile cu dumneavoastră sau cu un alt membru al familiei. Vă rugăm să confirmați că veți putea participa la întâlnirea de vineri, altfel vom aranja o altă dată la care să ne putem vedea.

Cu respect,

John Williamson,

reprezentant al moștenitorilor lui Hope Berenson

„Hope Berenson?“ Încruntându-se, Lily învârti numele în minte, încercând să-și amintească dacă îl mai auzise vreodată.

Nu-i părea cunoscut și regreta că mama ei nu era aici, ca s-o întrebe. Poate că era cineva din trecutul bunicii ei. Poate că cineva îi lăsase ceva prin testament, fără să-și dea seama că murise de mult. Spera doar să nu fie cine știe ce flecușteț vechi pe care să fie nevoită să-l ducă acasă cu ea, după întâlnire.

Lily lăsă telefonul și se hotărî să facă niște cafea. Avea nevoie disperată de cofeină, ca să se poată trezi.

– Draga mea! Cât mă bucur să-ți aud vocea!

Lily răsă și își apăsă telefonul pe ureche, într-o încercare de a auzi mai bine vocea mamei ei, ceva mai târziu în acea zi.

– Nu pot să cred că te-ai hotărât așa, din senin, să pleci în Italia, spuse Lily. Mai că mă așteptam la o petrecere de bun-venit.

Încerca să nu pară prea dezamăgită că se întorsese acasă și găsisese apartamentul gol – dacă mama ei era fericită, atunci era și ea.

Nu-l cunoscuse încă pe noul partener al mamei ei, dar păreau, fără doar și poate, să aibă un stil de viață minunat.

– Scumpo, detești să fii în centrul atenției. Evident că nu era să dau o petrecere pentru tine.

Avea dreptate. Lily detesta atenția, în vreme ce mama ei părea că numai pentru asta trăiește. Se întrebasese întotdeauna dacă extravaganța mamei ei îi influențase firea mai timidă și introvertită.

– Când vii aici? O să ne vedem la lacul Como?

– O să ajung în vreo două săptămâni. O să fie minunat să te văd, deși s-ar putea să nu pot să stau decât o noapte sau două.

– Grozav! Acum trebuie să închid, scumpo. Ne imbarcăm pe un iaht foarte frumos pe care o să ne petrecem ziua. Dar ești sigură că nu poți să-ți schimbi zborul și să vii ceva mai devreme, ca să petreci puțin timp cu noi?

Lily clătină din cap, chiar dacă mama ei nu putea să o vadă. Era nerăbdătoare să călătorească prin Italia, era o țară pe care își dorise întotdeauna să o viziteze, dar nu voia să intre în turma de turiști. De-abia aștepta să absoarbă cultura și să se plimbe printre șirurile de viță-de-vie, să tragă în piept aerul proaspăt și să-i cunoască pe oamenii care recoltau strugurii și făceau vinul. Voia să descopere restaurantele mici și să se înghesuie cu localnicii prin piețe, nu să îngroașe valurile de turiști din zona lacului Como, care încercau să-l zărească pe George Clooney. Ceea ce, spre amuzamentul ei, era tocmai ce ar fi făcut mama ei.

– Mai am câte ceva de rezolvat la Londra înainte să plec, așa că nu o să pot schimba zborul, dar de-abia aștept să te văd, spuse Lily. Oh, și înainte să închizi! Îți spune ceva numele Hope Berenson?

– Nu, de ce?

– Am găsit o scrisoare aici, de la un avocat, adresată moștenitorilor bunicii.

– Știi cum sunt eu, scumpo, când vine vorba de scrisori. Probabil că am uitat să o deschid.

– E-n regulă. O să aflu despre ce e vorba și o să-ți spun.

– *Ciao, bella!* intonă mama ei, apoi convorbirea se întrerupse.

Lily mai rămase puțin cu telefonul în mână, imaginându-și-o pe mama ei într-una din rochiile ei viu colorate, în stil caftan, acoperită de bijuterii și pășind pe o ambarcațiune frumoasă. Era sincer fericită pentru ea. Fusese întotdeauna o mamă minunată, pusese mereu nevoile lui Lily pe primul loc în copilărie și ținuse totul să nu se destrame după ce tatăl lui Lily murise, reușind să o facă să simtă că sunt o familie, chiar dacă mică, până ce Lily plecase la universitate. Și, oricât de recunoscătoare ar fi fost Lily că mama ei cunoscuse pe cineva, avea totuși emoții să-l întâlnească pe primul bărbat care îi cucerise inima, după moartea tatălui ei.

- Distracție plăcută! spuse ea spre telefon în timp ce-l așeza pe blatul de bucătărie.

Se hotărî apoi să se ducă să-și mai facă un duș. Deschise robinetul din baie și așteptă să se înfierbânte apa și ca aburul să umple încăperea. Numele *Hope Berenson* încă i se învârtea prin minte în timp ce închise ochii și lăsă apa să-i treacă peste față și peste corp.

Avea două zile de așteptat până la întâlnire și curiozitatea o rodea pur și simplu.

CAPITOLUL 3

Lily stătea în anticamera firmei Williamson, Clark & Duncan, cu o revistă pe genunchi, din care se prefăcea că citește. Ridică privirea în clipa în care intră o tânără și o urmări cum se duce și-i spune ceva în șoaptă recepționerei.

Înainte ca femeia să se întoarcă, Lily își coborî repede privirea înapoi la revistă. Nu voia să fie surprinsă holbându-se.

Dar ceva era foarte ciudat. În anticameră nu era decât un singur bărbat, așezat pe un scaun și care aștepta la rândul lui. În rest, erau numai femei, toate cam de aceeași vârstă cu ea, frunzărind în tăcere diverse reviste.

Se uită la ceas și se foi în scaun. Chiar în acel moment, o voce îi atrase atenția.

- Atenție, toată lumea! Îmi cer scuze că mă adresez tuturor deodată, în grup, dar am rugăminte ca Lily, Georgia, Claudia, Ella, Blake și Rose să mă urmeze.

Lily schimbă o privire cu câteva dintre celelalte femei, întrebându-se ce, Doamne, iartă-mă, se petrecea.

- Ai idee despre ce poate fi vorba? o întrebă Lily pe o blondă drăgălașă, care venise în spatele ei.

Blonda clătină din cap.

- Habar nu am. Sincer, încep să mă întreb de ce oare am venit.

– Presupun că suntem prea curioase ca să fi stat deoparte, spuse o altă femeie, iar Lily îi zâmbi, întâlnindu-i privirea. Poate că suntem aici ca să primim moștenire câteva milioane. Sau poate că o să fim răpite. Oricum ar fi, sunt în sinea mea convinsă că e o escrocherie.

Lily râse. Era destul de sigură că nu le aștepta o soartă sinistră într-o firmă de avocatură cu sediul într-o clădire de sticlă din Paddington, dar categoric îi împărtășea scepticismul.

Când în sfârșit pășiră într-o sală mare de conferințe, fură conduse fiecare la câte un scaun. Un bărbat bine îmbrăcat, în costum gri, era așezat în capul mesei. La stânga lui era o femeie cam de vreo 35 de ani. Era îmbrăcată impecabil, într-o bluză de mătase și pantaloni negri cu talie înaltă, cu părul strâns într-o coadă la spate. În ciuda înfățișării stilate însă, părea agitată și avea ochii mari.

Lily se așează și asistenta care le condusesese în încăpere le împărți niște coli de hârtie. Nimeni nu se atinse de paturile sau de cafeaua așezate pe mijlocul mesei, nici măcar după ce asistenta le invită să se servească.

– Aș vrea să vă urez tuturor bun-venit și să vă mulțumesc că sunteți aici, spuse bărbatul, ridicându-se în picioare și zâmbindu-le.

Avea părul cărunt, cu o nuanță mai deschis decât costumul, și părea mai tânăr atunci când vorbea.

– Veți observa că sunteți șase aici, astăzi. Și, deși știu că este foarte neobișnuit să inviți pe cineva pe neașteptate la o întâlnire de grup, avea sens, în cazul de față, să fiți toate împreună.

Lily îl studie, în continuare nedumerită. Își drese vocea, tentată să se ridice pur și simplu și să plece, dar, încă o dată, curiozitatea fu mai puternică.

– Eu sunt John Williamson și aceasta este clienta mea, Mia Jones. A fost sugestia ei să vă chem astăzi aici, conform dorinței mătușii sale, Hope Berenson. Firma noastră a reprezentat-o și pe doamna Berenson, cu mulți ani în urmă.

Lily luă în mână hârtia din fața ei, mototolind marginile între degete în timp ce asculta.

– Mia, vrei să preiei tu cuvântul acum și să explici mai departe?

Mia încuviință din cap și se ridică în picioare. Părea că are emoții, și Lily se lăsă pe spătarul scaunului, ca să asculte.

– Și eu țin să vă mulțumesc tuturor că ați venit astăzi aici și să-mi cer scuze pentru emoții. Nu sunt obișnuită să vorbesc cu atât de multe persoane deodată.

Zâmbi timid, ușor îngrijorată.

– Trebuie neapărat să vă mărturisesc că am emoții încă de azi-dimineață.

Lily zâmbi și avu parcă senzația că toată lumea răsufală la unison. Atmosfera din încăpere deveni dintr-odată mai relaxată după această mărturisire.

– După cum tocmai ați auzit, numele mătușii mele a fost Hope Berenson și, timp de mulți ani, a condus un cămin privat aici, în Londra, numit Casa Speranței¹, pentru mame necăsătorite și copiii lor. Era renumită pentru discreția ei, dar și pentru bunătatea de care dădea dovadă, în ciuda vremurilor. Mia râse și își roti agitată privirea în jur. Sunt sigură că vă întrebați de ce vă spun toate astea, dar, credeți-mă, veți înțelege curând.

Lily se aplecă în față. Ce legătură ar fi putut avea bunica ei cu această Casă a Speranței? Din câte știa ea, nu avusese decât un singur copil – pe tatăl ei. Mai exista cumva un alt copil, pe undeva, prin lume, din anii de tinerețe ai bunicii ei? Sau poate că legătura mergea și mai în spate?

– Casa este abandonată de ceva vreme acum, dar este programată să fie demolată în curând, pentru a face loc unui proiect imobiliar. Așa că m-am întors acolo ca să arunc o ultimă privire, înainte ca locul să fie culcat la pământ.

¹ Hope înseamnă „speranță” în limba engleză

Lily se uită la celelalte femei din jurul mesei. Toate se uitau fix la Mia, cele mai multe cu fruntea încruntată sau cu sprâncenele ridicate, ca și cum și ele ar fi încercat la rândul lor să găsească o legătură personală cu această casă despre care li se vorbea.

– Și ce treabă are această casă veche cu noi? întrebă o tânără cu păr castaniu, care stătea chiar în fața lui Lily.

– Îmi cer scuze, ar fi trebuit să încep cu asta, zise Mia, cu un aer stânjenit.

Se ridică de pe scaun și traversă încăperea.

– Mătușa mea avea un birou mare acolo, unde păstra registre și tot felul de documente, și mi-am amintit cât de mult îi plăcuse mamei mele covorul din acea cameră. Așa că m-am hotărât să-l fac sul și să văd dacă nu-l puteam folosi pe undeva, în loc să las să fie aruncat. Doar că, atunci când l-am strâns, am văzut ceva între două scânduri din podea. Și, fiindcă sunt curioasă din fire, ei bine, a trebuit să mă întorc cu ceva ca să dau scândurile la parte și să văd ce era acolo.

Lily se simți străbătută de un fior și înghiți, așteptând să audă restul poveștii și privind-o pe Mia cum ridică o cutiuță de pe o masă din spatele încăperii.

– Când am ridicat prima scândură, am găsit două cutiute acoperite de praf, iar când am ridicat-o pe a doua, am văzut și mai multe. Erau toate aliniată și aveau etichete la fel, scrise de mână. Nu-mi venea să cred peste ce dădusem, dar, din clipa în care am văzut că exista un nume pe fiecare cutie, mi-am dat seama că nu le puteam deschide, oricât de mult mi-aș fi dorit să văd ce era înăuntru. Zâmbi și ridică privirea, uitându-se la fiecare tânără în parte, înainte de a continua: Am adus aceste cutii cu mine astăzi, ca să vi le arăt. Nu pot să cred că doar curiozitatea mea v-a adus pe toate laolaltă.

Mia așeză cu grijă cutiile pe masă, una după alta, iar Lily își întinse gâtul ca să vadă mai bine. Și atunci văzu, clar ca lumina zilei: *Carmella Rhodes*. Se uită uluită la Mia, în timp ce avocatul

începu să vorbească din nou. „De ce e numele bunicii mele pe una din cutiile astea?”

– Când Mia a găsit cutiile, le-a adus la mine și împreună am luat la mână toate registrele din biroul mătușii ei. Era o persoană meticuloasă și documentele erau detaliate și, deși registrele ar fi trebuit să rămână private, în acest caz am decis să căutăm numele de pe cutii, ca să vedem dacă le putem duce la proprietarii de drept. M-am simțit obligat să fac tot ce-mi stătea în putință.

– Ați deschis vreuna? întrebă Lily, întâlnindu-i privirea Miei.

– Nu. Vocea Miei era și mai slabă ca până acum. De aceea v-am cerut tuturor să veniți astăzi aici, ca să alegeți fiecare dacă să le deschideți sau nu.

Ochii i se umplură de lacrimi, și Lily o privi cum și le șterge cu un gest rapid.

– Dacă le-a ținut ascunse toți acești ani înseamnă că au fost importante pentru mătușa mea, dar ce nu înțeleg eu este de ce nu a dat cutiile proprietarilor de drept în timpul vieții ei. Am simțit că este datoria mea să încerc măcar, și acum depinde de fiecare dintre voi dacă aceste cutii vor rămâne închise sau nu.

Lily simți impulsul copleșitor de a se ridica și de a o îmbrățișa pe Mia, dar, în timp ce o privea, îi văzu spatele îndreptându-i-se – momentul de vulnerabilitate trecuse.

– Ceea ce nu știm, spuse avocatul, plantându-și mâinile pe masă în timp ce se ridica încet de pe scaun, este dacă au mai existat și alte cutii, care să fi fost date de-a lungul anilor. Fie Hope a ales, din cine știe ce motiv, să nu le dea și pe acestea șapte, fie nu au fost revendicate.

– Sau poate că a hotărât, din nou, din motive știute doar de ea, că ar fi mai bine să rămână ascunse, termină Mia în locul lui. Caz în care este posibil să fi dezgropat ceva ce ar fi fost mai bine să rămână unde era.

Avocatul își drese glasul.